

KRISTINA HLAVÁČKOVÁ

PODSVĚTÍ
Artefakt

● — pointa

Podsvětí Artefakt

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristina Hlaváčková

Podsvětí Artefakt – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KRISTINA HLAVÁČKOVÁ

PODSVĚTÍ

Artefakt

VĚNOVÁNÍ

*Mojí milované babičce Marii Johnové
s neutuchajícími díky za to, že mě naučila nejen číst a psát,
ale že mě vždy a ve všem s láskou podporovala.
Leonce a Jindrovi.*

1. KAPITOLA

Drobné, nenápadné brunetky si nikdo nevšímal. Byla jednoduše jednou z davu. Nebo možná také ne. Byla jako kámen v řece, to by bylo asi lepší přirovnání. Zástup většinově nadšených turistů s cvakajícími fotoaparáty ji míjel, občas do ní někdo vrazil, jednou se ji dokonce pokusili okrást, ale to, co měla v zadní kapse kalhot, byl jen notýsek, ne peněženka. Šourala se dál. Nohy zvedala sotva tak vysoko, aby nezakopávala o nerovný povrch kočičích hlav. Ruce měla zaražené hluboko do bočních kapes džín, ramena nahrbená, oči upřené ke špičkám svých béžových plátěnek s kytičkami. Pod přiléhavým bílým tričkem se rýsovala štíhlá, pěkně tvarovaná postava, ona však nebyla ten typ, po kterém by se chlap otočil. Byla... obyčejná. A nenápadná. Dokonce natolik, že si jí někteří všimli až v momentě, kdy se jim připletla do cesty. Možná k tomu přispívalo i to, že měla jen něco málo přes metr padesát. Nebo krátké vlasy barvy, jež se lidově nazývá „pochcaná sláma“. Možná to byly ty sklopené oči s lehkým náznakem hnědých stínů. Vypadala mladě, sotva na dvacet. Nikdo jí nevěnoval pozornost. Což bylo v naprostém pořádku, protože ona nevěnovala pozornost ani tomu, kam ji nesou nohy, natož lidem, kteří ji obklopovali.

Z letargie ji vytrhl až muž, který do ní doslova naboural. Obratně se proplétal mezi turisty, pohyboval se rychleji než kdokoli v jeho okolí. Ohlížel se. Neustále. Otočil hlavu, aby se podíval za sebe, a dívku, která mu zkrížila cestu, málem porazil. Zakolísala.

Vytrhla ruce z kapes, zachytila se jeho bundy, aby udržela rovnováhu, a zvedla hlavu.

„Sorry,“ zahuhlal muž. Pak se překvapeně nadechl. Slyšela to. Podívala se do zarostlé tváře, do blankytně modrých očí skrytých ve stínu pečlivě vytvarovaného kšiltu čepice. Na kratičký okamžik na sebe překvapeně zírali, pak muž sklopil oči a znovu vyrazil. Tentokrát snad ještě mnohem rychleji než předtím. Dívka naopak zůstala několik vteřin téměř nepohnutě stát. Ty oči. Blankytně modré oči s překvapeným výrazem. Byly jí povědomé. Otočila se, aby se po muži podívala. Zahlédla jeho záda mizející v davu. Znala ty oči. Ale to nebylo možné! Jestli to byl on, měl být už sedm let mrtvý! Rozeběhla se. Celý její výraz se změnil. Najednou ožila, dosud prázdný pohled se zaostřil. Černá kšiltovka se rychle vzdalovala.

Proud turistů je oba pohltit. Proplést se davem dělalo více problémů brunetce než chlapíkovi, který se jí pokoušel zmizet. Netrvalo dlouho a ztratila ho z dohledu. Pohybující se masa těl jí zaclonila výhled.

„Sakra!“ zaklela polohlasně. Ulice se tu větvily. Netušila, kudy má jít dál. Stoupla si na špičky, pokoušela se prohlédnout shluky turistů, otáčela hlavu na jednu, pak na druhou stranu, snažila se rychle rozhodnout. Levou uličkou se pohybovalo trochu méně lidí. Vydala se proto vpravo, protože vysoká postava v kšiltovce by se jistě lépe ztratila v hustším davu. Celou dobu přemýšlela, jestli se přece jen nespletla. Měla jen několik krátkých vteřin, letmý pohled, ale ty oči znala. Důvěrně je znala. I tu tvář. Byl sice zarostlý a o něco starší, obličej mu halil stín kšiltovky, ale byl to on. Nebo nebyl? Jak by to mohl být on, vždyť měl být mrtvý. Na druhou stranu...

Někdo ji chytil za paži a vtáhl do bočního vchodu. Přirazil ji ke zdi a zakryl jí ústa dlaní.

„Ticho, Sam, nehybej se!“ zašeptal. Sice ji napadlo panikařit, dokonce se jí napjaly svaly k instinktivní obraně, ale i ten hlas znala. Tiskl ji ke zdi pravým předloktím, v ruce měl nůž. Levou

rukou jí zakrýval ústa. Řekl jí jménem. Pak otočil hlavu a úzkým proskleným průzorem ve středu dveří sledoval ulici. Chvilí ho pozorovala, pak otočila oči ke vchodu.

„Hlavně sebou nemel, sleduj mě. Budeš mlčet? Docela bych tu ruku potřeboval,“ zašeptal. Zaváhala, ale nakonec přikývla. Pustil ji a přemístil se ke dveřím. Opřel se o ně. Díval se ven. Nevěděla proč, ale raději se posunula do stínu za poštovní schránky. Čekali. Nevěděla na co. A pak ho zahlédla. Chlap v černé kožené bundě se strništěm na drsné, hranaté tváři, oči zakryté zrcadlovkami. Na první pohled vypadal jako mafián. Tedy vypadal asi tak, jak si mafiána představuje americký režisér, napadlo Sam. Každopádně vypadal nebezpečně a hlavně měl tu černou koženou bundu, což bylo podezřelé, protože byla polovina června a bylo horko. Rozhlížel se po ulici. Něco nebo někoho hledal.

Lekla se, když se v průzoru objevil další obličej v zrcadlovkách, zastínil si tvář rukou a nahlédl dovnitř. Muž vzal za kliku a začloulal jí. Sam se ještě těsněji přitiskla ke zdi. Chvilí bylo ticho. Peter z úkrytu sledoval ulici. Měla několik krátkých minut, aby si ho v šeru chodby prohlédla. Byl to on. Ten profil si nemohla splést ani pod hustým plnovousem. Na to ho znala příliš dobře. Byl hubený, na těle neměl ani gram tuku, dokonce i pod plátěnou bundou se mu rýsovaly pevné svaly. Vypadal unaveně. Hodně unaveně. Oči měl zapadlé, pod nimi temné kruhy, pleť téměř popelavou, rty šedé. Na obličejí se mu leskl pot. Přimhouřila podezřívavě oči.

Pronásledovatelé zmizeli v davu, ale byl si téměř jistý, že se vrátí. Otočil se, udělal těch několik kroků, které je dělily, chytil ji za ruku a táhl chodbou. Musela popoběhnout, aby mu stačila. Měl pořád stejně silný stisk, ale dlaň měl studenou. Všimla si, že v pravé ruce stále třímá nůž. Byla to obrovská lovecká kudla. Držel ho souběžně se svou paží, čepel schovanou v záhybech bundy.

„Co se to sakra děje?“ zeptala se konečně.

„Jsem v maléru,“ zahuhlal.

„To jsem pochopila, děkuju pěkně. Kde se tu bereš? Máš být mrtvý!“ Ani ho nepřekvapilo, že to řekla téměř klidně, jako by zjišťovala stav počasí.

„A ty se máš dnes vdávat,“ opáčil.

„Měla,“ utrousila.

„Co?“ překvapilo ho to. Dokonce se na ni otočil, ale rázoval dál. Na povídání neměli čas.

„*Měla* jsem se vdávat. Ale to je teď irelevantní. Kdo jsou ti chlapi?“ prskla trochu podrážděně, jako by nechápala, proč řeší zrovna její svatbu. A vůbec, jak vlastně věděl, že se měla vdávat?

„Chtějí mě zabít,“ oznámil lakonicky.

„Proč?“ zeptala se a zastavila, když na škvíru otevřel dveře do dvora a opatrně vyhlédl ven.

„Aby dostali, co chtějí,“ odvětil zamyšleně.

„Jo, jasně.“ Znělo to trochu jedovatě. „A jsou to alespoň ti samí co před sedmi lety?“ dodala po chvíli, když se už chystal vykročit na dvůr. Zarazil se. A na moment sklopil unaveně hlavu. Na tohle neměl čas. Ale ani nervy. Stačil mu jediný pohled do jejích temně hnědých očí a... Na tohle vážně neměl čas. A ani ty nervy. Měl ji na svědomí a věděl to. Před sedmi lety se ji pokusil ochránit tím, že zmizel, a ji tehdy kvůli němu málem zabili.

Tentokrát se sice ujistil, že nebude v Praze, dokonce kvůli tomu posunul svůj příjezd možná až za únosnou hranici, jen aby byla zaručeně z cesty, a ona mu to zhatila. Bylo to však složitější... Mnohem složitější. Neodpověděl. Ale to krátké zaváhání to udělalo za něj. Semkla rty.

„Měla bys zůstat tady,“ zamumlal a pustil její drobnou ručku.

„Jo, jasně.“ Netvářila se, že by zrovna tohle byla přijatelná varianta.

„Sam...“ pokusil se, ale ona mu skočila do řeči: „Jdi se bodnout! Teď už je to fuk, ne? Jestli mě s tebou viděli, zase mě najdou. Mám větší šanci s tebou.“

Peter mlčel. Horečnatě přemýšlel. „Sam...“ začal zoufale.

„Jak jsi věděl, že se mám vdávat?“ zeptala se potichu a samotnou ji překvapilo, že to vyslovila nahlas. Byla si až příliš dobře vědoma, že zrovna na tenhle druh hovoru není čas. „Asi bychom odtud měli vypadnout,“ pokusila se to napravit.

Poněkud toporně pokrčil rameny. Opravdu nevypadal dobře.

„Jsi zraněný!“ vyčetla mu.

„Máš pravdu, musíme odtud. A rychle,“ zkonstatoval místo odpovědi a vyrazil do dvora. Následovala ho. I když nebyl v kondici, pořád byl hodně rychlý. Na jeden jeho dlouhý krok ona potřebovala dva. To se tedy nezměnilo. Velmi cíleně se proplétal dvory domů a temnými chodbami. Vedl ji místy, která nikdy dřív neviděla, temnými zákoutími, o kterých neměla ani tušení. Musela téměř běžet, aby mu stačila.

„Kam jdeme?“ otázala se, protože ji najednou napadlo, že Peter má jasný cíl. Přitáhl si bundu blíž k tělu. Zastavil se a opatrně nahlédl za roh do křivolaké uličky, jíž proudil zástup turistů.

„Pamatuješ si ten bar na Kampě?“ zašeptal.

„Ten s tím hubeným barmanem, jak tam dělali ty steaky s křupavými brambůrkama?“ Byla udýchaná. Stála přitisknutá ke zdi vedle něj. Pousmál se. Na to, že si Sam pamatuje místa a události podle jídla, se mohl spolehnout. Stejně jako na ten její klid ve vypjatých situacích. I když... K té zdi ji přitiskl paží a cítil tlukot jejího srdce. Bušilo jako o závod.

„Přesně ten.“ I když bylo zajímavé, že si vzpomněla i na barmana. „Kdyby se mi něco stalo, musíš se tam dostat. Bezpodmínečně! Albert ti pomůže. Kdyby si tě nepamatoval, řekni mu, že jsem tě poslal. Nikomu jinému ale nevěř,“ nabádal ji. Soustředil se na lidi v uličce. Na Kampu už nebylo daleko, ale nemohl si být jistý, že své pronásledovatele setřásl.

„Nemysli si, že zase zmizíš, aniž bys mi řekl, o co tady jde!“ zavrčela na něj. Měla tolik otázek, ale také pocit, že na mluvení není čas. Překvapeně se na ni otočil. Opřel se hlavou o zeď. Špatně se mu dýchalo. Sundal si kšiltovku a předloktím si otřel zpocené čelo. Vlasy měl notně prošedivělé. Pak se na ni znovu

podíval. A uviděl v jejích doširoka otevřených očích smutný výraz, který tam nikdy dřív nebýval, a ano, prosbu. Zaváhal. Už jen kvůli těm jejím psím očím by ji nejraději obejmul a všechno jí vysvětlil, ale takové zdržení si opravdu nemohli dovolit. Neměla tu vůbec být! A tak se omezil na pouhé tiché: „Odpust. Myslel jsem, že budeš v bezpečí, když zmizím. Nechtěl jsem, aby se ti něco stalo. Mělas být mimo město, měla ses vdávat, nemáš tu být!“ Odmlčel se.

„Jenže tu jsem. Jak jsi věděl, že se mám vdávat?“

Smutně se na ni usmál: „Celých sedm let vím, co děláš.“

Překvapeně zvedla obočí, neschopná slova.

„Jsi fakt neskutečná, víš?! Udělal jsem všechno pro to, abych tě z toho vynechal, a ty ses mi stejně připletla do cesty. Kdyby se něco stalo, najdi Alberta. Něco jsem mu poslal. Heslo je *hausa*. Je to jasné?“ Počkal, až přikývne, a po krátkém zaváhání vyrazil do uličky. Následovala ho. Dav je pohltil. Konečně si uvědomila, kde jsou. Karlův most byl na dosah, ale Peter zamířil k mostu Legií. Schovaný pod kšiletem a za límcem plátěné bundy sledoval své okolí. Ohlížel se.

„Po Karlově mostě je to rychlejší!“ upozornila ho zadýchaně.

„Je tam moc lidí,“ procedil mezi zuby. Dýchal se mu čím dál hůř. Uvědomila si, že trochu zpomalil. A pak se znovu ohlédl. Podíval se přes její hlavu.

„Běž!“ přikázal tichým, leč ledově naléhavým hlasem. Vynořili se z přilehlých ulic. Chlapi v kožených bundách a zrcadlových brýlích. Znovu ji chytil za ruku a rozeběhl se. Neuvěřitelně zrychlil. První kulka jim prosvištěla kolem hlav v momentě, kdy dobíhali na most. Neslyšela výstřel, jen zlověstné zabzučení a plesnutí o stěnu mýtné věže, kterou právě míjeli. Sam zasykala omítka. Peter se instinktivně sehnul, otočil se a švihl rukou směrem k útočníkovi přebíhajícímu přes ulici. Ten jako by narazil na neviditelnou zeď, která jím mrštila vzad. Sam se prudce nadechla, ale na údiv neměla čas. Peter ještě více zrychlil a ona měla co dělat, aby mu vůbec stačila, aby neupadla, aby ho

nebrzdila. Pádili po mostě v marné snaze vyhnout se turistům i hvízdajícím kulkám. Pár vteřin to vypadalo, že získali malý náskok, když sebou Peter najednou trhl. Sam s hrůzou sledovala, jak dělá několik zoufale pomalých kroků a padá. Kdyby nepustil její ruku, nejspíš by ji strhl s sebou.

„Vstávej!“ křikla na něj a pokusila se ho vytáhnout na nohy. Překulil se na záda, lopotně se posadil a opřel o kamennou balustrádu mostu. Sam se podívala k Národní třídě. Jejich pronásledovatelé se rychle přibližovali.

„Vstávej, musíme odtud!“ pobízela ho zoufale. Vyděšeně sledovala, jak mu po bradě od úst stéká krev. Byl bílý jako stěna. Vtiskl jí do ruky svůj lovecký nůž.

„Běž! Za žádnou cenu tohle nesmí dostat! Nesmí, slyšíš?! Najdi Alberta,“ popoháněl ji naléhavě. Zaváhala.

„Vstaň!“ Tahala ho za bundu, ale byl těžký a nespolutracoval.

„Nemůžu. Musíš se odtud dostat. Najdi Alberta. Oni ten nůž nesmí dostat! A nesmí dostat tebe!“ odstrčil ji od sebe. V tu chvíli do kamene těsně u její hlavy pleskla kulka.

„Běž!“ zařval na ni. S vypětím posledních sil se postavil a otočil zpět. Zvedl ruce a Sam vyděšeně sledovala, jak se všechno před ním nepřírozeně zastavilo, jako by všichni lidé narazili na neviditelnou překážku, která při doteku jiskřila.

Dál na nic nečekala. Rozeběhla se. Kolem ní utíkali turisté, slyšela křik a jekot. Pádila, seč jí síly stačily, s loveckým nožem pevně sevřeným v dlani. Ohlédla se. Peter se v tu chvíli nedobrovolně pootočil jakýmsi nárazem a celý zkrvavený se bezvládně zhroutil k zemi.

Sam se pokusila ještě zrychlit. Aby se vyhnula davu, běžela těsně podél balustrády. Přeběhla nad ostrovem. A pak ji něco udeřilo do zad. Rána ji odmrštila stranou. Narazila do zídky. Přepadla přes ni. V hrůze se pokusila přetočit, aby do vody nepadala po hlavě ani po zádech, ale příliš se jí to nepovedlo. Na poslední chvíli se nadechla, ale dopad na hladinu jí dech vyrazil, zatmělo se jí před očima a ztratila vědomí. Voda se nad ní

zavřela. Následovalo ji několik kulek. Dva z jejích pronásledovatelů se se zbraněmi v rukách nahnuli přes balustrádu. Pálili do řeky ve snaze zasáhnout potápějící se dívčí tělo. Pak se ale stalo něco, co je oba vyděsilo. Jako by se těsně pod hladinou mihlo obrovské ještěří tělo, ale dojem rychle pominul. Nezdálo se, že by tvora zaregistroval kdokoliv jiný. Většina lidí se už rozprchla do relativního bezpečí mimo most.

Přiřítla se černá dodávka. Zastavila u nehybného Petera. Oba střelci se k ní rozeběhli. Peterovo tělo bylo rychle vyzdviženo do zadních dveří vozu. Během několika krátkých vteřin bylo po všem. Po vyprázdňeném mostě nezúčastněně přejela tramvaj. Nastala chvíle ticha, než se vyděšení, rozprchnuvší se lidé začali znovu hýbat. Ti duchapřítomnější, kteří stihli vytáhnout své telefony, aby natočili scénu na video, se ve slunečním světle pokoušeli kontrolovat, kolik toho zvládli na svých kamerách zachytit. Někdo trochu hystericky zavolal 158. Někteří se snažili ve vodě zahlédnout dívku, kterou viděli padat z mostu. Nikdo jako by neregistroval zářivou masu šupinami pokrytého těla pohybujícího se těsně pod hladinou.

Na břehu v zákrutu Vltavy bylo sice několik běžců, ale nikdo na dohled, když se z vody vynořil vršek ještěří hlavy, pak o kousek dál dvě obrovské nozdry. Tvor se obezřetně rozhlédl, než mohutnou tlapou s dlouhými drápy vystrčil na břeh nehybné lidské tělo. Ujistil se, že nemůže samovolně sklouznout zpět do řeky, a s ohromným plesknutím tlustého ocasu zmizel pod hladinou. Zvuk se rozlehl po náplavce s takovou razancí, až se lidé začali poplašeně otáčet. Ti, co se v tu chvíli nacházeli nejbliž, se rozeběhli k bezvládné postavě ležící tváří dolů na dlažbě. Na mokřím bílém tričku se rozšiřovala temná, krvavá skvrna. Strhl se povyk, když přikleknuvší muž osobu otočil na záda a odhalil mladistvou tvář a ztepilou postavu. Dívka nedýchala.

*

Sam otevřela oči. Pohled na sterilní, bílý strop potvrdil, co naznačilo tiché pípání přístrojů. Nemocnice. Zase jedna. Měla jich už plné zuby. To bylo první, co ji napadlo. Naposledy, když se probudila v nemocnici... Zkusila pohnout nohama. Šlo to. Bolelo to, ale šlo to. Zaplatpánbůh! Pohybu pod pokrývkou si všiml chlapík sedící vedle postele. Zvedl hlavu. Sam měla myšlenky jako v mlze. Měla pocit, že by si měla vzpomenout na něco důležitého. Něco nebylo v pořádku.

„No konečně! Holka, tys mi dala! To se dělá, takhle nás šponovat?“ ozval se známý hlas a do zorného pole jí vstoupil stejně známý obličej.

„Ne, ne, nesnaž se mluvit.“ Pohládl ji láskyplně po vlasech. „Počkej, seženu doktora.“

Ta roura od ventilátoru, co si nikdy nezapamatuje, jak se vlastně jmenuje, se jí postarala o hodně bolavý krk. Alespoň to bylo něco, co dávalo smysl. Bylo jednodušší pokoušet se vzpomenout na to, jak se ta věc jmenuje, než na to, že ji bolí celý člověk, a hlavně, proč tomu tak je a jak se sem dostala. Špatně se jí dýchalo, bolelo ji břicho, záda, všechno. Krk měla zafixovaný v límci. Nechtěla si vzpomenout. Jenomže doktor měl na věc jiný názor. Alespoň už jí nesvítil do očí baterkou. Teď kladl otázky.

„Víte, jak se jmenujete?“

Chvilí jí trvalo, než ze sebe vysoukala: „Samantha Alexandra Barnet Wolfová.“

Moment bylo ticho. Doktor netušil, co si o odpovědi má myslet. Byl si totiž jistý, že na kartě je napsáno jen Alexandra Wolfová. Poněkud zaskočeně se podíval na dívčina příbuzného. Ten se lehce ušklíbl a přikývl.

„Ale v záznamech...“ pokusil se doktor, který myslel na zranění hlavy, ale Robert ho přerušil: „To je složité.“

Doktor pokrčil rameny a ptal se dál: „Víte, kde jste?“

„V nemocnici,“ zachroptěla. Přála si, aby si ty hloupé otázky nechal od cesty.

„Co je poslední den, který si pamatujete?“

„Jak je to zlé?“ vysoukala ze sebe místo odpovědi.

Doktor zvedl obočí. Takhle slečna začínala vypadat jako další nespolupracující pacient. „Nejdřív mi odpovězte,“ trval na svém.

„Ona odpovědět nechce, řekl bych,“ ozvalo se ode dveří, které za sebou zavíral další lékař.

Samantha po něm otočila hlavu, což byl vzhledem k límci poměrně marný pokus a zjevně bolestivá chyba. První doktor se zatvářil nesouhlasně. Chvilí protestoval, ale pak se neochotně vzdálil. Robert se uklidil ke stěně.

„Ahoj, kočko,“ pozdravil ji nový příchozí. Jmenoval se Martin Pastor a byl to chirurg. Jeho tvář byla až příliš známá. Usmál se na ni, ale vypadal ustaraně. Její mlhou zahalený mozek zachvátila panika ve chvíli, kdy si k ní sedl na pelest. Měla pocit děja vu. Jestli jí zase řekne, že nebude už nikdy chodit, něčím ho zaručeně praští.

„Tak, mám několik dobrých zpráv a několik... ne tak dobrých,“ začal. „Jak jsi k tomu přišla, to nám asi budeš muset vysvětlit ty, nicméně: vytáhli jsme z tebe kulku. Štrejchla ti lopatku. Prošla ti levou plící, srdce minula ani ne o centimetr. Odnoslo to několik žeber.“ Na chvíli se odmlčel. „Pád z mostu do Vltavy jsi zvládla bokem, takže tvoje polámaná páteř to na štěstí relativně ustála. Jinými slovy, nohama hýbeš. Nicméně sis zlomila pažní kost a klíční kost a hezkou řádku žeber, jsi slušně potlučená. Ten náraz byl hodně zlý.“ Znovu se odmlčel. Zařal zuby. Znáť důvěrně pacientovu anamnézu mu sice velmi usnadnilo práci na sále, ale znáť důvěrně pacienta mu momentálně značně komplikovalo život. A tuhle situaci. Sam toho měla za sebou opravdu hodně. Napadlo ho, kolik toho může ještě vydržet. Byl doktor. Chirurg. Komunikace s pacienty zavánějící psychologií byla zcela mimo jeho obor. Řídil se mottem: jak se do toho nedá říznout, ani mi to neukazujte. Nadechl se. „Zjednodušeně řečeno, ta kulka, pád z poměrně velké výšky a tvůj nedobrovolný pobyt pod vodou nadělaly značné škody. Když tě vytáhli z vody, museli tě resuscitovat. Není jisté, jak dlouho

jsi byla bez kyslíku. Neurologové nevylučují poškození mozku. Rekonvalescence nebude jednoduchá. Je vysoká pravděpodobnost, že budeš mít pohybové následky. Minimálně sníženou hybnost končetin.“ Nastalo ticho. Robert, Samantin bratr, sklopil oči ke špičkám svých bot.

Bolel ji celý člověk. Ze zad a z hrudníku jí vystřelovala bolest do celého těla. Bylo jí zle. Mozek jí nefungoval, jak měl. V hlavě jí hučelo. V ústech měla odpornou pachut'. Zkušenost velela, že v takových případech je lepší si nepamatovat, co podobnému stavu předcházelo. Martinův výčet zranění sice zaznamenala, a dokonce ji napadlo, že se na ni snaží mluvit lidsky, a ne lékařskou čínštinou, ale...

„Co je s Peterem?“ vysoukala ze sebe. Robert zvedl překvapeně hlavu.

„S kým?“ zeptal se.

„Byl tam se mnou Peter.“ Hlas měla chraplavý, bylo vidět, že se jí těžko dýchá. Martin se zatvářil nesouhlasně. „Byl zraněný,“ doplnila.

„Byl to nějaký konkrétní Peter?“ zeptal se opatrně Robert. Kromě toho, že byl její bratr, byl také policajt. A jeho sestru někdo postřelil, což se rozhodně dalo považovat za velmi podezřelou okolnost, nehledě na to, že se to stalo v centru města a za bílého dne, což poutalo pozornost. Martin se podíval na přístroje, jejichž křivky začínaly nebezpečně poskakovat, a pak varovně na Roberta. Ten mu ale příliš nevěnoval pozornost. Potřeboval vědět, co se na tom mostě přihodilo.

„Peter Lomax,“ odpověděla Samantha s pohledem upřeným do bratrových očí. Robert se nadechl, ale ona ho přerušila: „Je mi jasné, co si myslíš. Má být mrtvý. Na mrtvolu byl ale dost živý. A dost raněný. Co se s ním stalo?“ Mluvení jí dělalo velké problémy, slova ze sebe soukala se zjevnou námahou. Bolelo ji i dýchat. I přes myšlenky zakalené léky a bolestí si však uvědomovala, že je na tenkém ledě. I jí samotné se události pátku 13. zdály naprosto nesmyslné, ba dokonce šílené. Nebýt nemocničního

pokoje, ve kterém se probudila, a hlavně oné kulky, kterou z ní prý vytáhli, možná by byla ochotná připustit, že se jí to všechno jen zdálo. Jenomže polámané kosti, odražené svaly a olovo v těle se jí nezdály, a to ani podle mínění ošetřujících lékařů. Musel by to být opravdu hodně bolavý sen. Možná se praštila do hlavy. To si rozhodně myslel Robert. Pokoušela se utřídit si myšlenky. Příliš se jí to nedařilo. Jenomže Peter v té změti nesmyslných vzpomínek zářil jako kometa. Robert ji upřeně pozoroval.

„Jsi schopná mi popsat, co se stalo?“ zeptal se a odkudsi vytáhl notýsek a tužku. Martin se na něj zamračil.

„Jen pět minut. Všechny hodnoty jí létají jak šílené,“ varoval ho.

„Jasně. Co deset?“ zkusil Robert. Martin chtěl protestovat, ale Sam ho zarazila: „Jsem dobrá.“ Doktor věděl, že to není pravda, nicméně se vzdal.

„Dobře, deset minut. Víc ani ťuk. A nerozčiluj ji!“ Podobnou situaci už zažil. Robert by z pokoje hned tak neodešel a asi bylo rychlejší nechat ho dělat jeho práci než se s ním dohadovat, proč to nejde. Bylo neskutečné, že se to dělo znovu.

Samantha se svému bratrově pokusila co nejstručněji a zároveň co nejpřesněji vylíčit, co se stalo. Robert se sice snažil zjistit co nejvíc, ale ani on nedokázal přehlédnout, jak špatně se jeho sestře dýchá. Když se Martin vrátil do pokoje, aby hovor mezi sourozenci rázně ukončil, Robert téměř neprotestoval. Ještě potřeboval detailnější popis střelců, ale Martin ho tentokrát nekompromisně zastavil. Robert přimhouřil oči zamyšleně upřeně na Sam. Ta po chvíli unaveně slíbila, že zkusí útočníky nakreslit. Usnula, nebo možná omdlela dřív, než dokončila větu.

Když postarší vysoký švihák procházel chodbou, sestřičky se po něm otáčely. Přestože mu bylo kolem padesátky, rozhodně na to nevypadal. Při pohledu na jeho štíhlou, dobře stavěnou postavu a pevné bicepsy vykukující z krátkých rukávů by mu žádná žena neřádala více než čtyřicet. Dokonce i jeho ostře řezaná, velmi symetrická tvář s mimickými vráskami od smíchu okolo

šedých uhrančivých očí vypadala velmi mladistvě. Pouze jeho zcela šedivé, i když husté a rozhodně perfektně strážené vlasy poukazovaly na možnost, že elegant již překročil padesátku. Rozhodně se nejednalo o snadno přehlédnutelného muže. 191 cm výšky, svižná chůze, dokonale padnoucí značkové džíny a černá košile s krátkým rukávem, pohledná tvář a postava, za kterou by většina chlapů vraždila. Jednoduše řečeno, byl to frajer. Znalec by rychle odhalil sice nenápadné, ale rozhodně velmi drahé hodinky a boty z jemné černé kůže. Ženskou část nemocničního personálu možná překvapilo, že nenese kytku, dárková taška mu ale nechyběla.

Bílý strop, tiché pípání přístrojů. Druhé probuzení nebylo o mnoho lepší než to první, jen jejímu mozku trvalo podstatně kratší dobu, než si spočítal, kde se nachází. Měla chuť stočit se do klubíčka a rozbřeset se. Někdo byl v místnosti. Usměvavý šedovlasý muž sedící v křesle u její postele počkal, dokud si nebyl jistý, že Samantha vnímá. Vstal a posadil se na pelest postele. Usmál se na ni.

„Hey, Kiddo,“ pronesl jako obvykle anglicky.

„Hey, uncle Max,“ odpověděla a úsměv mu unaveně oplátila. Strejda Max. Pokud věděla, mluvil asi devíti jazyky, ale s ní zásadně mluvil svou mateřštinou, i když mu čeština nedělala sebemenší problém. Co si pamatovala, strejda Max byl jednou z jejích životních jistot. Byla ráda, že ho vidí. Vždycky byla ráda, že ho vidí. Do zbytku rodiny příliš nezapadal. Jakožto golfový profesionál vedl poněkud bohémský život, létal po celém světě, a hlavně podporoval Sam ve všech možných i nemožných činnostech a aktivitách, což se často ne zcela shodovalo se zbytkem její výchovy. Se strejdou Maxem byla sranda. A nikdy, děj se co děj, nenechal Sam ve štychu.

„Jak je?“ pokračoval dál anglicky. Poušklíbla se. „Neptám se na fyzickou stránku věci,“ dodal.

„Asi tak, jak by se dalo předpokládat,“ odpověděla po chvíli, protože před Maxem nemělo cenu si na něco hrát a bylo

jí fakt mizerně. Bez komentáře jí podal plyšového medvídka a mrkl na ni. Se smutným úsměvem si ho k sobě přitulila zdra-
vou rukou.

„Říkal jsem si, že bys asi neocenila, kdyby se tvůj Mates za-
smradil dezinfekcí nebo nakazil bůhví čím, tak jsem ti koupil
nového,“ vysvětlil. Strejda Max byl prostě formát! „Zdá se, že
se o tebe Robert bojí,“ změnil plynule téma. Sam se znovu jen
smutně ušklíbla. Pohled jejích očí se mu nelíbil. Jako by z nich
vyprchaly i ty poslední zbytky života. Zbýl jen smutek. A bolest.
Po ohni, který tam kdysi vídal, jako by nebylo ani památky.
Lámalo mu to srdce. Pokusil se uvědomit si, kdy plamínky v je-
jích očích začaly pohasínat.

„Řekl ti Peter, proč se před lety vytratil?“ zeptal se bez obalu.
I když Sam tak trochu předpokládala, že jestli jí někdo uvěří,
bude to strejda Max, jeho přímý dotaz ji překvapil. Najednou
se jí hrozně ulevilo, ale na odpověď se zmohla až po chvíli: „Ko-
lik ti toho Robert řekl?“

Max pokrčil rameny. „Příliš toho nebylo. Navíc se dá říci, že
veškeré informace byly zkresleny jeho vlastními názory. Cítíš se
na to, promluvit si o tom?“

Necítila se na to. Necítila se na nic. Ale měla potřebu všechno
ze sebe vysypat a u Maxe se dalo předpokládat, že si alespoň
vyslechne veškerá fakta, než začne dělat závěry. S ohledem na
bolavou plíci začala pomalu vyprávět. Ve chvíli, kdy se dostala
k tomu, jak vrazila do Petera, přišel první doplňující dotaz: „Jak
vypadal?“

„Hrozně.“

„Vím, že se ti špatně dýchá, ale mohla bys to upřesnit?“

„Byl mnohem hubenější, než si ho pamatuju. Byl zarostlý
a přišlo mi, že dost zestárnul, víc než o sedm let. A byl zraněný.
Když nad tím tak přemýšlím, vypadal dost nebezpečně. Pohybo-
val se jako šelma. Naprosto věděl, co dělá,“ odpověděla stroze.
Max se zamyslel.

„Řekl ti něco?“

„Jenom to, že ho někdo honí. Připustil, že jsou to ti samí co před sedmi lety,“ zahuhlala Samantha neochotně.

„Předpokládám, že ti neřekl, proč ho honili před sedmi lety,“ utrousil Max a Sam jen zavrtěla hlavou.

„Byl ozbrojený?“ zjišťoval Max.

„Svým způsobem,“ zaváhala jeho neteř. Proč jí to jen přišlo jako zvláštní dotaz?

„Co to znamená?“

„Přinesl si nůž do přestřelky,“ zacitovala a Maxovi chvíli trvalo, než si uvědomil, kde tuhle hlášku už slyšel. Byla to náhoda, nebo i v tom zuboženém stavu citovala hlášky z filmů? Samantha se pomalu pustila do dalšího vyprávění. Max pozorně naslouchal a kladl doplňující dotazy. Bylo jich opravdu hodně. Sam napadlo, že to je mnohem důkladnější výslech, než jaký absolvovala s Robertem. Bylo to trochu složité, protože mozek jí jednoduše pořádně nefungoval. Neustále jí našepťával věci, které nedávaly smysl. Motaly se jí vzpomínky na svatbu, která neproběhla, na pád do řeky, na detaily Peterovy tváře. Musela se hodně soustředit, aby si uvědomila správné pořadí událostí. Ani nevěděla, proč vynechala několik detailů. Vyprávět mu o části hovoru s Peterem bylo najednou moc osobní. Neřekla mu o tom, že jí Peter nůž předal, aby ho chránila. Nemluvila o... jak se ten barman jenom jmenoval? Nezdálo se, že by toto opomenutí Max zaregistroval. Lhala mu nerada, ale opravdu záleželo jen na úhlu pohledu. Vlastně nelhala, ne? Jen poskytla neúplnou verzi pravdy. A neposkytla ji, protože si sama nebyla jistá. Možná také proto, že tuhle část toho všeho chápala nejméně. Něco, nějak, prostě to nezapadalo do toho zbytku. Nebylo to nic určitého, měla jen takový hodně mlhavý pocit, že s celou tou událostí na mostě bylo něco špatně. Tedy pokud pomineme fakt, že střelba je špatně sama o sobě.

„Nedal ti něco?“ zeptal se strýc zamyšleně, jakoby mimochodem. A bylo to tu zas. Ten mlhavý pocit, že... by si měla něco

uvědomit. Max řekl něco podstatného, ale jí to nemyslelo. A do místnosti se vřítela Samantina matka.

„Alexandro, doufám, že pro to všechno máš logické vysvětlení. Jestli jsi chtěla utéct s tím zatraceným Lomaxem a nám řekla, že se s tebou Kvido rozešel, aby to nebylo na tebe, přetrhnu tě jak hada,“ prskla René na uvítanou.

„Ahoj, mami,“ pozdravila vesměs klidným, i když chraplavým hlasem Samantha. Bohužel však byla stále připojená na přístroje prozrazující její neklid zvýšenou frekvencí pípání.

„Nepřeháníš to trochu, Ren?“ ozval se káravě, tentokrát česky, Max a René po něm šlehla očima.

„Ty se do toho nepleť, akorát jí pleteš hlavu. A neříkej mi Ren, víš, že to nesnáším,“ okřikla ho.

„Sam zrovna tak nesnáší, když jí říkáš Alexandra,“ opáčil a přerušil oční kontakt, protože si uvědomil vzteklé pípání přístrojů. Podíval se na Sam.

U René se dalo čekat ledacos, ale zrovna tato konkrétní reakce její matky Samanthu opravdu nenapadla. Oprava: reakce její adoptivní matky, která byla shodou okolností její biologickou tetou. Proč na ni její mozek sypal zrovna tyhle detaily, místo toho, aby poskládal události pátku 13. do smysluplného obrazu? Jako by nestačilo, jak moc ji zasáhlo těch několik jedovatých slov, ještě ji prozrazovaly ty zuřivě pípající přístroje.

Do pokoje přispěchala sestra.

„Co se to tu děje? Okamžitě ven, oba!“ spustila na Maxe s René.

René se pokusila bránit: „Jsem její matka!“

„To je mi jedno, pacientka potřebuje klid. Okamžitě odejďte!“ Nedala se sestra. „Vy jste slíbil, že ji nebudete rozčilovat!“ obořila se na Maxe, který na svou obranu okamžitě vykroužil nevinně nechápatý výraz. Ne protestoval ale. Sehnul se, aby políbil Sam na čelo.

„Zase přijdu. Drž se, Kiddo,“ promluvil tiše ve své rodné angličtině.

Sestra je oba vypoklonkovala, pak se začala zabývat trubičkami, hadičkami a přístroji. Sam se zakousla do rtu. A zavřela oči. Matčina slova jí rezonovala v hlavě, přivolávala myšlenky, které zatím unikly pozornosti. Doposud všichni řešili jenom to, že Samanthu někdo postřelil. Že spadla do řeky a leží v nemocnici.

Najednou jako by ji přímo do obličeje udeřila realita toho, co tomu všemu předcházelo. Zůstala stát před oltářem. Opět. Uvědomila si, že je sama. Chlap, do kterého byla bezhlavě zamilovaná, se prostě sebral a beze slova odešel. Týden před svatbou.

Doposud stávkující mozek jí zaplavily myšlenky na to, co mělo být a není. Ještě pevněji se zahryzla do spodního rtu, jako by to mohlo zastavit pláč hrnoucí se do očí. Pokusila se schoulit do klubička, ale její polámané tělo bolestivě zaprotestovalo. Ne dost bolestivě. Ani fyzická bolest nedokázala přehlušit prázdnotu, kterou náhle pocítila. Sam se nekontrolovatelně rozvzlykala.

Sestřička se na ni překvapeně otočila ode dveří. Otevřela ústa, aby pronesla něco uklidňujícího, jako například: „Potrháte si stehy,“ ale rozmyslela si to. Stoicky přistoupila ke stojanu s kapačkami, aby upravila dávkování tisících léků.

„Co si to dovoluješ?“ obořila se René na Maxe, sotva se za nimi zavřely dveře. Policista sedící na chodbě se po ní nervózně ohlédl.

„Jen si myslím, že bys jí mohla dát chvilku svatý pokoj a projevit trochu starosti,“ pokrčil Max rameny téměř smířlivě, protože s René se nemělo smysl hádat.

„Co tím chceš říct?! Já se o ni přece starám už od malička, na rozdíl od tebe.“ Tohle byl přesně ten argument, u kterého vždy skončili. René s manželem Samanthu adoptovali, a on ne. To byl nevyvratitelný fakt. Nezáleželo na tom, že to rozhodně nebylo nedostatkem snahy z jeho strany, protože René s manželem byli úplná rodina, a tudíž pro soud přijatelnější varianta

pro výchovu malého, osiřelého děvčátka. Max, singl, neustále cestující sportovec, navíc s jistou pofiderní pověstí, co se týká žen, neměl jednoduše šanci. A tak se nehádal. Snažil se, seč mohl, aby s dcerou svého dvojčete Michala trávil co nejvíce času a trochu tak zmírnil... dopad poněkud chladné výchovy. Nebo možná nevýchovy. Ne že by René s Pavlem byli špatní rodiče, to rozhodně ne. Jen si nějak nevěděli rady s holčičkou, které ve čtyřech letech zavraždili rodiče, pár let ji vychovával kdovíkdokde v japonských horách, a navíc byla... no, trochu zvláštní. Podle René se Samantha, rozená Samantha Barnet, křtěná Alexandra, navíc i špatně jmenovala, na Čechy příliš neobvykle. Proto jí René říkala druhým jménem a to na láskyplnosti jejich vztahu příliš nepřidávalo.

Tentokrát na opatrné tanečky se svou švagrovou přes druhé koleno neměl Max náladu, a tak jí v rychlosti vylíčil události pátku třináctého tak, jak je slyšel od Sam. Ostré poznámky, které měl na jazyku, si raději nechal pro sebe. René mu kupodivu naslouchala.

„Pořád lítá v nějakém maléru,“ okomentovala jeho výklad velmi káravým tónem.

„Za tenhle asi opravdu nemohla,“ opáčil Max a myslel si svoje.

Sestřičky byly neoblomné, a Maxe nechtěly pustit zpět do pokoje dokonce ani poté, co René prohlásila, že musí zpět do práce a aby ji informoval, kdyby nastala nějaká změna. Pokusil se je přesvědčit. Byl velmi šarmantní a byl si toho vědom. V jednu chvíli to už vypadalo, že bude úspěšný, ale přístroje, na které byla Sam napojená, se najednou zbláznily. Bez jakéhokoliv zjevného důvodu. Maxovi po tváři přelétl ustaraný výraz, když to zjistil. Neklidně přecházel přilehlou chodbou tak dlouho, až z něj policista hlídající dveře začal být nervózní, proto se přesunul do přilehlé čekárny, kde si sedl tak, aby viděl na co největší úsek chodby a hlavně na dveře do pokoje. Když tak strávil noc, usoudil, že je možná zbytečně skeptický ke schopnostem

policisty a šel si pro kafe. Nedůvěřivě se podíval na nemocniční automat a začal zvažovat, jak moc to kafe opravdu potřebuje. Tekutina z automatu chutnala snad ještě hůř, než čekal.

Max, opřený o futro dveří do sesterny, se na vteřinu zarazil uprostřed věty. V ruce třímal hrneček s horkou kávou, kterou mu sestřička nabídla místo té z automatu. Byla to hezká, sympatická slečna, a tak se trochu zdržel, aby si popovídal. Byla to taková usměvavá bytůstka. Zato žena, kterou zahlédl v chodbě, rozhodně nebyla ten typ, u kterého máte potřebu zjišťovat, jestli je vtipná, či roztomilá. Kráčela rychle a energicky. Kladla jedno chodidlo před druhé jako modelka na předváděcím mole. Jehlové podpatky červených, špičatých lodiček vyklepávaly na linu pravidelné staccato. Útlé kotníčky vězící v průhledných silikonkách byly předzvěstí nádherně tvarovaných, i když nepříliš dlouhých nohou. Perfektně padnoucí šedá sukně naprosto předpisové kancelářské délky halila pevná stehna, odhalujíc je nenápadně ve dvou rafinovaných rozparcích. O dokonalých křivkách pevného zadečku skrytého pod látkou nebylo pochyb. Vypasované šedé sáčko přes hedvábnou bílou halenku spíše odhalovalo, než zahalovalo. Naprosto nepokrytě zdůrazňovalo vražedně hluboký výstřih vyplněný pevnými ňadry v krajkové podprsence, jejíž lem z výstřihu laškovně vykukoval. Peroxidové blond vlasy měla stažené do pevného drdolu. Nepřekvapila jej křiklavě rudá rtěnka. Ani výrazné líčení lehce utlumené brýlemi s velkými černými retro obroučkami. Červená kabelka přes rameno, v ruce černý kožený kufřík, na krátkých, trochu baculatých prstíčkách dlouhé nehty s brutálně rudým lakem.

Max během okamžiku zaregistroval snad každý detail. Žena se svůdně, téměř lascivně pohupovala v bocích. Kupodivu patřila k výjimkám, které na vysokých podpatcích uměly opravdu chodit. Rychlá chůze ale evidentně nebyla zcela její volbou. Vedle ní krácel Robert. Vlastně za ním tak trochu vlála. Co se Maxe týkalo, jeho synovec ale nebyl jediná vada na kráse jinak

přitažlivé blondýny. Bylo na ní něco zvláštního. Něco, co v Maxově mysli rozsvítilo varovné červené světlo. Jistě, mohl se mýlit, ale měla velmi charakteristický pohyb. A divné oči. Byly možná až příliš zářivě modré, dokonce tolik, že efekt nedokázala zmírnit ani skla brýlí.

Max s úsměvem dopověděl větu, poděkoval za kávu, na sestřičku šibalsky mrkl a vydal se do chodby. Hrneček dál třímal v ruce. Úsměv mu zmizel z tváře hned, jak se otočil zády k sesterně. Měl jen několik sekund na to, aby se rozhodl. Nemusel být génius, aby mu došlo, že se jedná o Robertovu kolegyni. A to znamenalo, že vstoupí do Samantina pokoje. Po pravdě řečeno ho nenapadlo jediné řešení, které by nezpůsobilo povyk, nebo mu nevysloužilo jízdenku do blázince. Nezbyvalo než se spolehnout na Roberta. Vyšel jim vstříc. S lehkým, jen mírně strojeným úsměvem na rtech. Pozdravil svého synovce, potřásl si s ním rukou a významně se podíval na blondýnu.

„A kdo je tato okouzlující mladá dáma?“ zašvelel a Robert uviděl přesně to, co vidět měl, svého věčně flirtujícího strýce. A to Maxovi vyhovovalo. Robert blondýnu představil jako svou kolegyni, portrétistku. Třeba bude Samantha schopná někoho identifikovat. Robert ovšem použil Samantino druhé jméno, Alexandra, zkráceno na Alex.

„Měl by ses jít vyspat, vypadáš hrozně,“ zkonstatoval Robert a Max se na něj zazubil.

„Vyspím se dost v hrobě, je něco nového?“

„Promluvíme si pak,“ uhnul s odpovědí Robert. „Zkusíme od Alex získat podrobnější popis těch útočníků.“

Max přikývl. Sledoval Roberta, jak vchází s blondýnou do pokoje. Jistě, mohla to být náhoda. Jenomže Max na náhody nevěřil.

Když oba policisté vstoupili do pokoje, Sam spala. Na zemi vedle postele se válel blok s pomuchlanými stránkami. Zjevně dívka vyklouzl z ruky, když usnula. Robert ho zvedl a prolistoval. Byly v něm čtyři portréty.

„Moc jsem jim neviděla do obličeje, zvládla bych identifikovat ještě tak jednoho,“ ozvala se potichu Sam.

„Ahoj, jak ti je?“ pozdravil ji Robert. Měl podivně zamyšlený výraz. Věnoval jí jen krátký pohled přes blok, pak si začal pořádně prohlížet podobizny.

„V rámci možností,“ pokusila se na něj usmát, ale moc se jí to nepovedlo. Zatěžkala očima na blondýnu, na okamžik je podezřívavě přimhouřila.

„To se srovná, uvidíš.“ Pohládl ji po vlasech. „Netušil jsem, že kreslíš až tak dobře. Co pro tebe bude snazší, nakreslit toho pátého, nebo ho popsat?“

„Nakreslit.“

„Jsem si jistá, že bych mohla velmi pomoci,“ pronesla policistka sladce. „Kreslení je pro vás jistě namáhavé.“

„Méně namáhavé než mluvení,“ opáčila Sam a Robert si všiml, že před blondýnou uhnula pohledem. Zvláštní, napadlo ho. To jeho sestře nebylo podobné.

„V tom, co dělám, jsem velmi dobrá. Mohla bych pomoci i vaší paměti, abyste identifikovala více útočníků,“ trvala na svém portrétistka.

Sam se na blondýnu jenom podívala. Pomyslela si, že je ta ženská nějak urputná. Nelíbila se jí. To ale mohlo být i tím, že když se na ni poprvé podívala, na zlomek vteřiny se před jejíma očima mihla úplně jiná tvář, než jakou viděla nyní. Halucinace? Následek otřesu mozku? Sam se podobné věci občas stávaly, ale většinou je připisovala starému zranění hlavy. Vždy to byl jen záblesk, někdy si dokonce ani nebyla jistá, zda něco vůbec viděla. Tentokrát si ale jistá byla. A vůbec se jí to nelíbilo. Blondýna měla v tom kratičkém záblesku ještěřší obličej s odporně modrýma hadíma očima. A vážně byla urputná. Když se ticho prohlubovalo, Sam pronesla: „Určitě víte, co děláte, ale já jich dostatečně viděla opravdu jen pět.“ I to byla příliš dlouhá věta.

Kreslířka se ještě několikrát pokusila argumentovat, ale Robert ji utnul strohým poděkováním za její čas.

„Pokud mi dáte ty portréty, zajistím, aby se po těch lidech začalo ihned pátrat,“ usmála se žena na Roberta. Ten zamyšleně prolistoval blok a odbyl ji: „Děkuji, ale udělám to, až budeme mít všechny.“

„Jste si jistý? Věci by to urychlilo.“

Zdálo se mu to, nebo se nahnula tak, aby jí lépe viděl do výstřihu?

„Děkuji!“ řekl autoritativním, lehce podrážděným tónem. Blondýna mu věnovala velmi nehezký pohled, ale nakonec se rozloučila a opustila místnost.

„Jasně, před sedmi lety se mi pokoušela vysvětlit, že hlavní šmejď neměl tmavé brýle a ostrý nos, že si ho vůbec nepamatuju,“ utrousila Sam pološeptem. Robert si na okamžik nebyl jistý, jestli ji to opravdu slyšel říct.

Chvilí bylo ticho, zatímco Robert pozoroval svou sestru, jak šmejďí tužkou po papíře.

„Našli jsme tu dodávku z mostu. Podpálili ji, asi aby zahladili stopy. Peterovo tělo tam nebylo.“ Tužka se na papíře na moment zastavila. „Zkoušíme zjistit majitele, a kudy se dodávka pohybovala. Vyšetřujeme to jako pokus o dvojnásobnou vraždu. Jsi si jistá, že ti ten chlap neřekl něco, co by to celé vysvětlovalo?“

Samantha zavrtěla opatrně hlavou. „Nebyl na to čas. Jen mi řekl, že si myslel, že když zmizí, budu já v pořádku. Ale to už jsem ti říkala.“

„Napadlo tě něco od té doby, co jsme spolu mluvili posledně?“ opáčil klidně.

„Ty mi nevěříš, že tam byl Peter, vid?“ Nekreslilo se jí příliš dobře. Bolelo ji u toho celé tělo a nemohla si blok pořádně přidržet.

„Musím brát na vědomí dostupné důkazy,“ neodpověděl. „Byla tu mamka?“

„Jo. Obvinila mě, že jsem zrušila svatbu, abych mohla zdrhnout s Peterem, a zhádala se s Maxem. Sestra je odtud vyhodila.“

Pokud to dostatečně neřekl její tón, úšklebek na její tváři jasně vypověděl, co si o matčině návštěvě myslí.

„No tak!“

„Jen konstatuju.“

„Je toho na ni moc. Těšili jsme se na tvou svatbu, a místo toho tě málem zabili,“ bránil matku.

„Hm.“ Sam si o tom opravdu myslela svoje. Na mamku bylo moc leda to, že ji, Samanthu, nechal někdo stát téměř před oltářem, což bylo značné společenské faux pas. Úplně to slyšela: *Ta ostuda! Co řeknou lidi?*

Že Samantě rozstříleli zadnici, to byla jen taková poslední kapka. *Chudák* mamka, pomyslela si ironicky, ale nahlas to nevypravila. Stejně by to k ničemu nebylo.

„Alex...“

„Já se o tom nechci bavit,“ zkusila ho utnout. Opravdu se o tom nechtěla bavit. Robert byl její nejstarší bratr a nikdy k sobě neměli úplně blízko, i když na ni byl vždy hodný a ona by za něj dala ruku do ohně. Většinou si jí příliš nevšímal. Vždycky byla ten žabec, co se za ním táhl jako smrad, zatímco on si chtěl hrát s kamarády. Docela dlouho jim trvalo, než si na sebe zvykli, protože začínat sourozenecký vztah, když jednomu je deset a druhému sedmnáct, není nic jednoduchého. Měla ho hodně ráda, ale některé věci s ním prostě řešit nedokázala.

„Řekl ti alespoň proč?“ Nemusela se ptát, koho tím myslí. Věděla to. A Peter to nebyl.

„Ne.“

„Mrzí mě to. Je to pitomec,“ řekl téměř chlácholivě.

„Hm,“ bylo jediné, co z ní vypadlo. Byla ráda, že někdo ztlumil pípání na přístrojích. Robert chvíli mlčel. Najednou nevěděl, jak s ní má mluvit. Když se bavili o filmech, knihách, autech, dokonce i zbraních a jiných klukovských věcech, bylo to jiné. Alex byla sice nejmladší ze sourozenců, navíc děvče, ale nebyl u ní zvyklý, že by vypadala jako křehká květinka, nebo dokonce hromádka neštěstí. Bylo mu jasné, že teď potřebuje

oporu, ale nějak nevěděl, jak ji má poskytnout. Zastřelit toho kretěna prostě nemohl.

„Tak jinak. Když si budeš chtít promluvit, víš, kde mě najdeš. A až se zase dostaneš do nějakého maléru, buď tak hodná a vem si s sebou telefon.“

„Hm.“ Tužkou pořád šmejdila po papíře. Obličej, který kreslila, už začínal dostávat jasné kontury. „Dík,“ dodala.

Když blondýna vyšla z pokoje sotva po několika krátkých minutách, Maxe to poněkud překvapilo. Zato ho vůbec nepřekvapilo, že okamžitě vyndala z kabelky starý tlačítkový telefon a vytočila číslo. Chvilí čekala. Pomalu procházela chodbou s přístrojem u ucha a vypadala doslova nasupeně. Policista hlídající dveře překvapeně zvedl hlavu, když promluvila hrubým, hrdelním jazykem, jemuž její ostrý tón ještě dodával na nepřijemnosti. Max se zamračil. Tenhle dialekt už dlouho neslyšel a v podstatě doufal, že už ho nikdy neuslyší. Blondýna, zjevně přesvědčená, že jí nikdo nerozumí, začala informovat druhého účastníka hovoru: „Ta holka identifikovala pět mužů. Nakreslila je ještě předtím, než jsem přišla. Podobizny má Wolf. Co mám dělat dál?“

Víc toho Max neslyšel. Zamračil se. Nebýt dialektu, který blondýna použila, pravděpodobně by si pomyslel, že se jedná o naprosto nevinný rozhovor. Třeba ta žena jen informovala svého nadřízeného. Ale takhle? S kým to mluvila? A proč použila jazyk, u kterého byla pravděpodobnost asi jedna k miliardě, že mu porozumí náhodný kolemjdoucí? Už sám fakt, že jazykem dovedla plynne hovořit, byl dost podezřelý. Měl by varovat Roberta. Ale jak? V podstatě neměl nic v ruce. A byly věci, které se obyčejným smrtelníkům jednoduše nevysvětlovaly.

2. KAPITOLA

Neslyšel, že by přišla ke dveřím, natož že by použila kukátko, tudíž ho překvapilo, že se dveře otevřely. Opatrně vykoukla škvírou.

„Ahoj, Samíku,“ usmál se na ni.

„Ahoj, Rafe,“ pustila ho dovnitř, rychle za ním zavřela, nandala řetízek, který nikdy dřív nepoužívala, a otočila západkou spodního zámku. Oči, kterými se na něj podívala, jako by nebyly její. Byly pořád stejně temně hnědé s malinkými zelenými tečkami, pořád lemované hustými řasami. Nebyla namalovaná, tváře měla propadlé, pleť bledou, oči... Oči měla plné smutku a bolesti. Zarazil se, když do nich pohlédl. Úsměv, se kterým za ní přišel, mu najednou ztuhl na rtech... a to byl odhodlaný udržet si optimistický přístup. Sklopila pohled a odvrátila se od něj. Ruku měla v závěsné ortéze, pohybovala se hodně pomalu a jakoby nakřivo. Celý strnulý ji pozoroval.

„Vynesesh mi spaní,“ prohodila a Rafael překvapeně sledoval, jak ze závěsu na ruku vytáhla něco jako krátký meč. Prošla chodbíčkou do svého obýváku. Konečně se probral a následoval ji. Odložila zbraň na kuchyňskou linku.

„Co si dáš?“ zeptala se ho a otevřela lednici. „Nakupoval brácha, takže tu mám spoustu dobrých věcí.“

Rafael se nejistě zazubil. „Jako že se tvoje máma nepřetrhla, aby ti nakoupila? To je mi překvapení. Něco si tam najdu. Ty si sedni, než se mi tu skácíš.“

Kupodivu neprotestovala. „Já si dám colu. Nechtěl bys mi ji otevřít, když už jsi tady?“

„Jasně. Už si dřepni, jsem z tebe nervózní,“ pokoušel se ji vypoklonkovat z kuchyňského koutu. Poslušně se přesunula ke svému křeslu a opatrně se do něj složila.

„Chceš do toho plátek citronu?“ zeptal se.

„Jo.“ Zamumlala a po chvíli dodala: „Dík.“

Postavil Coca-Colu vedle ovládání na televizi na stolek vedle křesla. Na druhou stranu křesla někdo přisunul šuplíky, které bývaly původně jinde. Byl na nich notebook, sešit s poznámkami, několik tužek a tuba čokoládových bonbónů.

„Víš, že ti před bytem sedí policajt? Normálně mě prošacoval a lustroval jak národní hrozbu,“ postěžoval si, když si konečně sedl proti ní. Nechtěl se ptát, jak jí je. To bylo celkem evidentní. Do nemocnice ho za ní sice nepustili, ale po telefonu mu odrecitovala, co všechno má zlomené, potřhané a zašité.

„Jsou dva. Ten, co je teď na chodbě, je normálně tady a druhý sedí venku v autě,“ odvětila. Chvíli bylo ticho. Rafael přemýšlel nad tím, co by jí na to měl říct.

„Udělej pro mě něco a příště si vezmi telefon,“ vysypal ze sebe najednou, přestože si slíbil, že jí nebude nic vyčítat. Ale bylo to lepší, než se ptát, jestli si myslí, že to ti chlapi zkusí znovu.

„Pořád mi na něj někdo volal,“ zamumlala s očima sklopenýma. Pohrávala si se suchým zipem závěsu na zraněnou ruku.

„Tomu se asi není co divit. Prosté oznámení, že se ruší svatba, nemůže nevyvolat otázky. Vyděsila jsi nás k smrti. Promiň, to byl blbý přírůstek, ale byli jsme hrůzou bez sebe, že se ti něco stalo. Pozdravuje tě Leny.“

„Dík,“ zamumlala. „Vezmeš jí šaty? Moc se jí povedly. Byla by jich škoda a já už je potřebovat nebudu,“ dodala po chvíli.

Lenka, které nikdo neřekl jinak než Leny, jí na svatbu navrhla a ušila šaty. Byly opravdu nádherné, přesně takové, jak si Sam vysnila, a teď najednou byly nepříjemnou připomínkou svatby, která se nekonala.

„Ježiši, Sam...“ najednou se nezmohl na slovo. „Řekl ti alespoň proč, zmetek jeden?“

Pokřčila téměř neznatelně ramenem. „Ne... Prostě řekl, že si mě nemůže vzít. Zeptala jsem se proč. Prý prostě tak. Zeptala jsem se, jak si to představuje dál. Odpověděl, že asi nijak, sbalil se a odešel. Nevěřil bys, jak málo věcí tady měl. Druhý den mě ještě uháněl, že tu nechal svetr. Prý mu ho schválně zatajuju, věřil bys tomu?“ Hlas měla dutý, mluvila tak potichu, že ji skoro neslyšel.

„Prostě tak?“ podivil se. Tohle mu hlava nebrala.

„Prostě tak.“

„To je fakt neskutečný! Parchant jeden. To nevěděl dřív? Bych mu zpřerážel hnáty,“ rozčiloval se. Sam mlčela. Zamyšleně si pohrávala se suchým zipem. „Báli jsme se, že provedeš...“ Odmlčel se.

„Nějakou blbost? Ale jdi, na to jsem moc paličatá. A s mým štěstím by se mi to stejně nepovedlo. Maximálně bych se zmrzčila a jen si zkomplikovala život.“ Konečně se na něj podívala. Na chvilku vypadala dokonce vzdorovitě.

Raf se ušklíbl. „Co s tím budeš dělat?“ zeptal se.

„S čím?“

„S tím zmetkem.“

„Ono se s tím dá něco dělat? Se to nějak vyvine,“ řekla opět tím dutým tónem.

Udiveně se na ni koukl. Nebyla to odpověď, kterou čekal. Pojal jisté podezření, které se mu ani trochu nelíbilo. „Nějak se to vyvine? Nechceš doufám říct, že bys ho chtěla zpátky, že ne?“ řekl poněkud ostřeji, než měl v úmyslu.

„Nechci se o tom bavit,“ odpověděla potichu, zavřela oči a opřela si hlavu o opěradlo.

„Ježiši, Sam, neblbni! Je to parchant! Mně někdo udělat něco takovýho, nejenže už bych ho nechtěl nikdy vidět, ale zpřerážel bych mu hnáty,“ vztekal se Raf.

Chvilí bylo ticho. Sam nejdřív jen rozšířila chřípí a zatała lícní svaly. Najednou otevřela oči, upřela je na něj a promluvila. Hlas

měla sice tichý, ale ostrý jako břitva. „Řekla jsem, že se o tom nechci bavit! Léta jsem byla slepá, blbá, zamilovaná. To už mi všichni vysvětlili, děkuju pěkně. Mají asi pravdu. Ale holt jsem se zamilovala a víš, že se mi to hned tak nestává. Nechápu, co se stalo, a strašně to bolí. Nenávidím ho za to, že mě opustil a nechal za sebou totální prázdno, že ani nevím proč. Došlo mi, že mi nejspíš celou dobu zahýbal a já to nechtěla vidět. Chtěli jsme mít děti. Teď žádné nebudou. Přemýšlím, co jsem udělala špatně, co jsem neudělala a měla udělat. Připadám si prašivá, mám pocit, že život skončil, někdy si říkám, že by bývalo lepší, kdybych se utopila. Víc jak pět let jsem ho v podstatě živila a dlouží mi prachy za tu svatbu, protože co neplatili naši, platila jsem já. Jo, já vím, jsem debil. Jsem postřelená, mám potřhané, polámané a potlučené kdeco, všechno mě bolí a jsem sama doma, nemám komu se stulit do náručí, není tu nikdo, kdo by mi řekl, že všechno bude v pořádku. Dala bych nevím co, aby tu byl se mnou a držel mě, abych tu nebyla sama. Někdo se mě pokusil zabít a nejspíš to zkusí znovu a já si říkám, že by se to nestalo, kdyby neodešel. V hlavě se mi to mele, je mi strašlivě smutno, chvíli bych dala celý svět, aby tu byl se mnou, chvíli bych mu zpřerážela nejen ty hnáty. V nemocnici jsem nemohla dělat nic jiného než přemýšlet. Mám v hlavě totální bordel a je toho na mě zatraceně moc, takže jestli chceš, abych se ti tu rozbřečela a nebyla k zastavení, tak si posluž a tlač dál na pilu.“ Všechno to z ní vyletělo jako vztekle zoufalá kanonáda utnutá bolestivou snahou se nadechnout zraněnými plícemi.

Rafael byl z jejího výlevu tak v šoku, že se chvíli nezmohl na nic jiného než dělat solný sloup. Pak si najednou uvědomil, že jeho kamarádka má problém dýchat. Po tvářích jí stékaly slzy, lapala po dechu, celá jako by se scvrkla. Natočil jí vodu, přiskočil k ní a dal jí napít. Když se napila, odložil za ni sklenici a opatrně ji objal.

„Promiň, promiň, promiň, promiň!“ opakoval potichu. „Bude to dobrý, slibuju. Víš, že to tak je, vždycky se ze všeho vyhrabeš.